

σις ἐνὸς φυλλαδίου ἐξ 112 σελίδων τῷ ἐπομ-
νῷ 1820 ἔτει τῇ συμπράξει « Ἀγαθόφρονος Λα-
κεδαιμονίου, πολίτου τῶν Παρισίων, » ὑφ' ὃ ψευ-
δώνυμον κατὰ τὸν Α. Βρετὸν ἐκρύπτετο δὲ μνημονευ-
θεὶς Νικολόπουλος, ἑτέρου φυλλαδίου, ὅπερ ὡς συνέ-
χεια τοῦ προηγουμένου δὲν ἔφερε νέαν σελίδωσιν,
ἀλλὰ συνεχίσκατο τὴν τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου,
ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 113 καὶ προχωρήσαν
ἄχρι τοῦ 242. τῷ 1821 τῇ συμπράξει μὲν
καὶ πάλιν τοῦ Ἀγαθόφρονος, δαπάνη δὲ « τοῦ
γενναϊοτάτου καὶ εὐκρινοῦς αὐτοῦ φίλου κυρίου
Φιλαρῆτου Μετριοφρονίδου, διδασκάλου τῆς ἑλ-
ληνικῆς φιλοσοφίας κλπ » ἐξεδόθη γ' τεῦχος, οὐ-
τινος ἡ σελίδωσις ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 243
καὶ προχωρεῖ μέχρι τοῦ 339. Ἐκαστον τῶν τευ-
χῶν τούτων οἰοεὶ ἔμβλημα, πρὸς τῷ ἐκτυπώμα-
τι μελίσεως ἐκτετυπωμένα φέρει τὰ ἐπόμενα λό-
για τοῦ Μ. Βασιλείου πρὸς τοὺς νέους, « ἀι μέλισ-
σαι οὔτε ἄπασι τοῖς ἀνθεσι παραπλησίως ἐπέρ-
χονται, οὔτε μὲν οἷς ἂν ἐπιπτώσιν ὅλα φέρειν ἐ-
πιχειροῦσιν· ἀλλ' ὅσον αὐτῶν ἐπιτίθειον πρὸς
τὴν ἐργασίαν λαβοῦσαι, τὸ λοιπὸν χαίρειν ἀ-
φῆκν. »

Περὶ τοῦ Μουσείου γινώσκωμεν ἐξ ἀνακοινώ-
σεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 11 Αὐγούστου 1859 τοῦ
ἐν Τριπόλει Α. Κ. Παπαζαφειροπούλου πρὸς
τὴν διεθυσιν τῆς Παρθώρας, ὅτι ἐξεδόθη ἐν
φυλλάδιον αὐτοῦ τῷ 1819· ἰδοὺ τί περὶ τούτου
ἐπὶ λέξει ἀναγινώσκωμεν, « Μουσείον· ἡ ἐφημερίς
ἑλληνικὴ, φιλολογικὴ, ἐπιστημονικὴ καὶ τεχνικὴ,
ἐκδιδομένη ὑπὸ Παναγιώτου Ἰωαννίδου· φυλ-
λ' ἐν Παρισίοις ἐκ τῆς τυπογραφίας Α. Βελή
1819. Ἀγνοοῦμεν ἐὰν ἐξεδόθησα καὶ ἕτερα φυλ-
λάδια. » (Πανθ. τ. Ι σελ. 260).

Τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἴριδος, περὶ ἧς οὐδεὶς ἄχρι
τοῦ νῦν λόγον ἐποίησατο, πληροφοροῦμεθα ἐκ τοῦ
Λογίου Ἐρμοῦ, οὐτινος ἐν φυλλάδιῳ τῆς 15
ἀπριλίου 1819 ἀναγινώσκωμεν τήνδε τὴν προ-
κήρυξιν.

« Τοῦ ἑλληνικοῦ γένους ἡ πρὸς τὰ φῶτα ὁρμὴ
ἄρχισε νὰ προσηλόνῃ σπουδαίως τῆς φωτισμένης
Εὐρώπης τὴν περιέργειαν. Γνωστὴ λοιπὸν ἡ σω-
τήριος αὕτη κίνησις, ὅσον προβαίνει νὰ γίνηται,
καὶ δυνάμεις ἅμα νὰ προσκτᾶται εἰς αὔξησιν, ἤδη
μάλιστα' ἐν ᾧ μίαν καὶ μόνην θερμουργὸς φωνὴ ὑπὲρ
τῶν δικαίων τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος
ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλον τῆς οἰκουμένης ἀν-
τηχεὶ θριαμβεύουσα, χρέος εἶναι ἑλληνικώτατον.

Με τοιοῦτον διπλοῦν σκοπὸν, νὰ ἀναγγέλλῃ
δηλαδὴ, α', ἀλλὰ μὲ ἀδέκαστον φρόνημα, εἰς τοὺς
φίλους τῆς Ἑλλάδος τῶν γνώσεών της τὴν κα-
τάστασιν, καὶ τοὺς εἰς τὴν ἀναγέννησίν της ἀ-
γῶνας, καὶ β' νὰ διαιδῇ μὲ πατριωτικὴν δρα-
στηριότητα εἰς τὴν πάτριον γῆν τὰ καλὰ τῆς
σοφῆς Εὐρώπης, ἀλλ' ἰδιαιτέρως τῆς Βρεττανικῆς,
ὑπερτάτης ἑδρας Μουσῶν καὶ ἐλευθερίας, σύγγραμ-

μα ἑλληνικόν, Ἴρις, ἢ τὰ νῦν ἑλληνικὰ —
ἀπὸ τοὺς Λονδίνους τύπους προκύπτει, ἐκ-
δήμων ἑλλήνων σπουδῆ, καὶ συνδρομῆ ἀνδρῶν
φιλελλήνων.

» Τέσσαρα φύλλα εἰς δ' ἄπαξ τοῦ μηνὸς εἶναι
τῆς Ἴριδος ἡ περίοδος. τρία σελλίνα καὶ ἡμισυ
ἡ τιμὴ των, καὶ οἱ συνδρομηταὶ καταγράφονται
παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ κυρίῳ Murray, Alber-
marle Street, ἐν Λονδίῳ. »

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ἐπὶ πόσον καιρὸν
ἐξεδόθη ἡ ἐφημερίς αὕτη, ἧς φύλλα καθ' ἃ ἡ-
κούσαμεν, σώζονται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Λονδί-
νου, ὅθεν τῶν ὁμογενῶν τις δύναται νὰ παράσχη
πλείονας πληροφορίας τῷ ἑλληνικῷ δημοσίῳ πε-
ρὶ τοῦ ἐν ἔτει 1819 ἐν Λονδίῳ ἑλληνικοῦ τούτου
δημοσιογραφικοῦ ὄργανου, δι' οὗ κλείει ἡ πρὸ
τοῦ 1821 περίοδος τῆς ἑλληνικῆς ἐφημερι-
δογραφίας.

X.

Η ΣΤΙΞΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ.

Ἀπανταχοῦ γῆς εἶναι συνηθεστάτη ἡ στίξις
τοῦ δέρματος· παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς
περιορίζεται ἐν τῷ ὄχλῳ, μάλιστα δὲ τῷ ναυ-
τικῷ. Οἱ ναῦται τῆς βορείου καὶ τῆς δυτικῆς
Εὐρώπης στίζουσι θαλάσσια τέρατα, οἱ στρατιῶ-
ται ὅπλα, οἱ ἐρωτόληπτοι καρδίαις, ἄλλοι ὀνόμα-
τα, χρονολογίας. Ἡ ἄγρία αὕτη συνήθεια καὶ ἐν
Ἑλλάδι δὲν εἶναι ἄγνωστος· οἱ χυδαῖοτάτοι ἐκ
τοῦ ὄχλου στίζουσιν, ἢ ὡς κοινῶς λέγεται, πα-
τοῦν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπὶ τῶν βραχιόνων, σπα-
νώτερον δ' ἐπὶ τοῦ ὀπισθένερος τῆς χειρὸς καὶ
ἐπὶ τῶν κνημῶν πλοῖα, ὅπλα, σταυρούς, ἄνθη,
χρονολογίας, Μακεδόνας, Γοργόνας, τὸν Ἐρω-
τόκριτον καὶ τὴν Ἀρετοῦσαν κτλ. κτλ.

Περιεργότατος εἶναι ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνεται
ἡ στίξις τοῦ δέρματος ἐν Ἰαπωνίᾳ· τὴν περι-
γραφὴν τούτου ἀρῶμεθα ἐκ συγγράμματος « περὶ
τῶν φυσικῶν ἰδιωμάτων τῶν Ἰαπῶνων », ὅπερ
ἀρτίως ἐδημοσίευσεν ὁ Γερμανὸς ἰατρός Baetz,
καθηγητῆς τοῦ ἐν Ἰοκοχάμα τῆς Ἰαπωνίας
Πανεπιστημίου.

Ἡ συνήθεια τοῦ στίζειν τὸ δέριμα γράφει οὐ-
τος, ἐπικρατεῖ μόνον παρὰ τῷ χυδῆν ὄχλῳ· οἱ
ἀχθοφόροι, οἱ πεζοδρόμοι, οἱ παλαισταί, πάντες
καθόλου ἐκεῖνοι, ὧν τὸ ἐπιτήδευμα ἀπαιτεῖ κα-
τανάλωσιν ὑπέρμετρον μυϊκῆς δυνάμεως καὶ οἱ-
τινες ἐργαζόμενοι ἐν ταῖς πόλεσιν, εἰσὶν ἠναγκα-
σμένοι νὰ μὴ ἀφίνωσι γυμνὸν τὸ σῶμα, νομί-
ζουσιν ὅτι διὰ τῆς στίξεως δύνανται νὰ ἀπο-
κρύψωσι τὴν γυμνότητα. Τὰ κοσμοῦντα τὸ δέριμα
των στίγματα φαίνονται μακρόθεν ὡς ἐνδύμα-
τα καὶ οὕτως ἀνενοχλήτως ἐργάζονται γυμνοί.

Τούτου δ' ἔνεκα ὅταν ἡ στίξις ἦναι πλήρης

καὶ τελεία, ἦτοι ὅταν ὁ κορμὸς καὶ βραχίονες καὶ κνήμαι ὡσιν ἐστιγμέναι, καλεῖται *Nixi ro gimpatu*, ὃ ἐστὶ κρατίνον ὑποκάμισον. Οὐδέποτε μὲν στίζουσι τὴν κεφαλὴν, τὸν τράχηλον, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας· ἀλλὰ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ σώματος καλύπτουσι διὰ παραδοξοτάτων καὶ περιεργοτάτων εἰκόνων. Οἱ ἀρεμάνιοι ἀρέσκονται νὰ στίζωσιν εἰς τὸ στῆθος δράκοντας ἢ λέοντας, οἱ δὲ εἰδυλλιακοὶ τὴν φύσιν ἀγροτικῆς παραστάσεως. Συνήθως ὁ ἐπιθυμῶν νὰ στίξῃ τὸ σῶμα δὲν κοπιᾷ εἰς ἐξεύρεσιν τῶν εἰκόνων, ἀλλ' ἐκλέγει ἐκ τινος τῶν δημωδῶν εἰκονογραφημένων βιβλίων τὴν ἀρέσκουσαν αὐτῷ παραστάσιν. "Ἄν ὁ στιγεύς (*Χοιμοτόχι*) εἶναι ἔμπειρος, δὲν χρονοτριβεῖ πλέον τῆς ἡμέρας ὅπως κατὰστικτον ποιῆσῃ τὸ στῆθος καὶ τὴν κοιλίαν ἢ καὶ τὰ νῶτα διὰ τῆς παραγγελθείσης εἰκόνας, εἰ καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται πλείονα τῶν διακοσασικηλίων στιγμαμάτων. Ἄλλὰ τὰ στιγματα ταῦτα οὐδόλως εἰσὶν ἐπώδυνα, οὐδὲ αἰμάσσουσι· μόνον εἰς τινὰ μέρη τοῦ σώματος καθίστανται αἰσθητά, ὡς ἐν τοῖς ἀγκῶσι καὶ ταῖς ἰγνύασι· εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς στιξέως τὰ στιγθέντα μέρη ἀποπλύνοντα διὰ θερμοῦ ὕδατος προξενούντος ἐλαφρὰν ἀλγηδόνα, ἐνίοτε δὲ καὶ πυρετὸν ἐπὶ τινὰς ὥρας διακοῦντα. Τὰ χρώματα ὧν γίνεται χρῆσις πρὸς στίξιν, εἶναι τὸ μέλαν (ἢ σινικὴ μελάνη), ὅπερ μεταβάλλεται εἰς κυανοῦν ἅμα ἐπιτεθῆ ἐπὶ τοῦ δέρματος, καὶ τὸ ἐρυθρὸν. Ὁ τρόπος τῆς στιξέως εἶναι ἀπλούστατος, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἐπιδεξιότητα τινά. Ὁ στιγεύς σχεδιάζει πρῶτον ὃ τι μέλλει νὰ ἀπεικονίσῃ ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ζητούντος νὰ στιγματισθῆ, ἀλλ' ἐνίοτε ἐπιλαμβάνεται ἀμέσως τῆς ἐργασίας, ἄνευ προηγουμένου σχεδίου. Ὁργανον δὲ τῆς στιξέως ἔχει ῥαβδίσκον φέροντα δύο παραλλήλους σειρὰς λεπτοτάτων βελονῶν τεθειμένων πλησίον ἀλλήλων. Ὁ στιγεύς ἐπιτίθησι τὴν παλάμην τῆς ἀριστερῆς ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ στιζομένου, οὕτως ὥστε τὸ στικτέον μέρος νὰ εὐρίσκηται μεταξύ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου, ἀναμέσον δὲ τοῦ μέσου καὶ τοῦ παραμέσου δακτύλου τῆς αὐτῆς χειρὸς τίθεται χρωστήρ, χρησιμεύων ἀντὶ πυξιδίου καὶ περιέχων σινικὴν μελάνην καὶ ἐρυθρὸν χρῶμα· εἰς τὸν χρωστήρα ἐκείνον ἐμβάπτει ὁ στιγεύς τὰς βελόνας. Ὁ ῥαβδίσκος, εἰς οὗ τὸ ἄκρον εἰσὶ προσηρμοσμένοι αἱ βελόναι κρατεῖται διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, τὰ δὲ νύγματα γίνονται μετὰ ταχύτητος, ἣν σχεδὸν ἀδυνατεῖ νὰ παρακολουθήσῃ ὁ ὀφθαλμὸς καὶ μετ' ἀκριβείας ῥαπτικῆς μηχανῆς. Οὐχὶ σπχνίως δεκάκις ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου καταφέρεται εἰς τὸ σῶμα τοῦ στιζομένου ὁ ῥαβδίσκος τουτέστιν ἐπειδὴ οὗτος ἔχει δέκα βελόνας γίνονται ἑκατὸν νύγματα ἐντὸς δευτερολέπτου. Ἡ τοιαύτη δὲ ἐργασία ἐξακολουθεῖ

ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας, αἱ δὲ βελόναι στίζουσι λεπτοτάτας ἀπεικονίσεις μυχῶν, τοπέων, ζῶων, ἀνθρώπων. «Τὸ μὲν ἐστίχθαι εὐγενὲς κέκριται, τὸ δὲ ἄστικτον ἄγενές,» ἔλεγεν ὁ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· οἱ δὲ Ἰαπωνοὶ θεωροῦσι τὸ στιγματφορεῖν ὡς ἐνδειξὴν ἐγκαρτερήσεως καὶ ἀνδρείας. Αἱ γυναῖκες πλην σπχνιωτάτων καὶ ἡμιστὰ ἐντίμων ἐξαιρέσεων, οὐδέποτε στίζονται. Πρὸ δεκαετίας ὑπῆρχον μόνον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἰαπωνίας πλείονες τῶν τριακοντακισχιλίων ἐστιγμένων ἐκ τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Ἐκτοτε ἡ Ἰαπωνικὴ κυβέρνησις κατανόησασα ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο ἦτο λείψανον βρβάρων χρόνων, ἀπηγόρευσε τὴν στίξιν ἧτις ὁμως καὶ σήμερον ἐτι γίνεται λαθραίως.

Τὰ μέγιστα ἐθαύμασαν οἱ Ἰαπωνοὶ μαθόντες ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας ἐλθόντες εἰς Ἰαπωνίαν ἐζήτησαν νὰ στιγθῶσι. Τὸ τοιοῦτον ἐθεωρήθη περιφανὴς δικαιολογία καὶ τιμὴ τοῦ καταπολεμομένου ἐθίμου· οὐδὲν ἦπτον ἢ στιξίς εἶναι ἐν τιμῇ μόνον παρὰ τῷ ὄχλῳ, οὐδεὶς δὲ ἐκ τῆς ἀνωτέρας τάξεως κρίνει ἀναγκαῖον νὰ στιγματφορήσῃ.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Εἰς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀλληλοδιαδόχως ὠνομάσθη τῶν ἀρχαίων *Ἑλλήνων*, τῶν *Βυζαντινῶν* καὶ τῶν *ρεωτέρων Ἑλλήνων* πρέπει ἴσως τὰ ἀναζητήσωμεν τὸ καταπληκτικώτατον παράδειγμα τῆς διάρκειας τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος. «Μετὰ τόσας ἱστορικὰς περιπετείας, λέγει ὁ Ampère, ἡ βᾶσις τοῦ Ἑλληνος δὲν μετεβλήθη. Τὰς αὐτὰς ἔχει ἀρετὰς καὶ κακίας, ἃς εἶχε καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.» Ὁ Pouqueville ἀνεῦρεν ἐν Πελοποννήσῳ τὰ πρότυπα τοῦ Ἀπελοῦ καὶ τοῦ Φειδίου, καὶ, ὅπερ μᾶλλον ἐνδιαφέρει ἡμᾶς, παρετήρησεν τὴν ἐκ διαδοχῆς μετάδοσιν τῶν κυρίων γνώρισμάτων τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἐθίμων τῶν ἀρχαίων. Οὕτως οἱ Ἀρκάδες ζῶσι ποιμενικὸν βίον, οἱ δὲ γείτονες αὐτῶν Σπαρτιάται ἀγαπᾶσι τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἔχουσι τὸ ἦθος εὐερέθιστον καὶ ταραχοποιόν. Κατὰ τὸν μεσαῖωνα ὁ Βυζαντινὸς διετήρησεν ὅλα τὰ κυριώτατα χαρακτηριστικὰ τῶν προπατόρων του. Ὅταν ἐμβάθuhn τις, ὡς ἐποίησαμεν ἡμεῖς, εἰς τὰς δυσπροσίτους βίβλους τῆς βυζαντιακῆς ἱστορίας, μετ' ἀπορίας βλέπει πόσον ὁ λαὸς ἐκεῖνος ὅστις αὐτοκαλεῖτο *ῥωμαϊκός*, ἔμεινε κατ' οὐσίαν ἑλληνικός, καὶ μετ' ὅλας τὰς ἐπεισάκτους προσθήκας, ἦτοι τὰς Λατινικὰς παραδόσεις του, τὴν αὐτοκρατορικὴν ὑπαλληλίαν του, τὰ ἀνατολικά ἦθη του (οἷον τοὺς εὐνοῦχους, καὶ τὸν ὡς Θεὸν στολιζόμενον καὶ λατρευόμενον Ἄνακτα), καὶ τὴν